

Vid Konstnärsgillets Årsfest

Helsingfors 4—5 Febr. 1865.

Hvem lekte ej engång som barn på stranden
Och lyssnade på vågornas musik
Och formade ett hus, en bild i sanden,
Såg löfven speglas i den lugna vik?
Allt hade lif! Allt hade själ och tunga!
Dryaden nickade i björkens blad,
I källan plaskade en skämtande najad,
Och fjället talade, och skogen kunde sjunga.

Kom så en annan tid, då nya verldar
Uppdykade ur lifvets ocean
Och på de fordom spegelblanka fjärdar
Gick våg på våg sin stormigt sköna ban,
Hvem var ej ung, — en kung i mussleskalet!
Hvem doppade ej djerfva penseln då
I hjertats sol och skref på aftonhimlens blå,
I runor utaf eld, det höga idealet!

Och åter kom en tid. Den strålekrona,
Som skimrat kring naturens anlete,
Vardt blek. Der kom ett frostigt lugn att throna
På hjertats „Stilla ocean.” Och se,
Den mjuka penseln, bytt mot vandringsstafven,
Skref qvittan uti lifvets hushållsbok;
Den djerfve målaren var blifven praktiskt klok;
Men idealet sjönk som qvällens sol i hafven.

Då hände någon gång, att detta ljusa,
Bildsköna englabarn, — detsamma, som
Kom förr så gladt att våra lekar tjusa
Och vände sedan skyggt till himlen om;
— Detsamma utsägligt underbara,
Gåtlika väsen, som var ständigt gömdt
I allt det skönaste vår flydda ungdom drömt —
Det kom en snabb sekund att än sig uppenbara.

Det kom med vårens onämnbare fägring
Att värma hjertat i vårt dufna bröst;
Det kom med längtans makt och minnets hägring.
Der flög ett solsken öfver natt och höst.
Vi sade: ack, det är ju blott en saga
Om bättre verldar, hopplöst, hopplöst drömd;
En rotlös fantasi, i morgon åter glömd
Och född för stundens nyck, att gyckla och bedraga!

Men nej! Du är det, höga *Konst!* som suger
Ur sjelfva nordens is din sommaroft;
Du, som är sanning, der så mycket ljuger,
Och evighet, der mycket är ett stoft.
Hur gladt och dock allvarligt stort du tecknar!
Du lyser tingens mörka grund och ser
I menskohjertats längst fördolda afgrund ner
Och blottar dessa djup, som ingen ziffra räknar.

I brutna strålar kommer du till jorden:
Färg, född af ljus; ljus, klart af färger födt;
Gnista ur stenen; form ur Chaos vorden;
Ljud ur det tysta alltet; lif ur dödt.
Hvad här syns brustet, ger du samladt åter
I skapelsens ursanna harmoni;
All lifvets bundna skönhet gör du åter fri
Och ler så himmelskt då, men än mer himmelskt gråter.

De lasta dig. De säga att förmäten
Du plundrat Gud Allsmäktig på Hans lof

Och satt uppå hans thron en dygdförgäten
Afgudabild, med lasterna till hof.
Hvad heligt finns, som ej vi menskor svike?
Och dock, der du är sann, der du är ren,
Hur ödmjuk böjer du ej knä för Gud allen
Och beder, äfven du, att tjena få Hans rike!

Nu samla vi dig här en aftontimma,
När hjertat fryser vid den kulna pol,
Att tjasas af din glada morgonstrimma
Och värmas af din milda sommarsol.
Af färg, af bilder och af toner klara
Vi knyta här en enkel krans, och gladt
Vi lägga blommorna vid Skaldens fot, för att,
När han i fjerran är, vår kärleks vittnen vara.

Är det *hans* dag, som flyr, och *vår*, som randas?
Nej, vår är *qvällen*, *morgonen* är hans!
Så länge hjertan slå och menskor andas,
Skall denna morgonstjerna stå i glans.
Sjung, glada ton! Kom, vackra bild, att kröna
Vår hyllning med ditt leende behag!
Vi skola slockna bort, men efter oss en dag,
En bättre dag, skall gry för konsten och det sköna.